

5

ויש לך להבין אלו דברים לרבי יוסי.
שאמר תפלות אבות תקנות סבר כי התפללה היא
הקיורך אל השם יתברך מצד שהשם יתברך הוא
עלת לעולם, והאבות הם התחלה לעולם לכך הם
ראשונים שהשם יתברך עלת להם וכן האבות
תפלות תקנות, ומר סבר כי הקירוב בזה הוא מצד
כי העול הוא שב אל עולתו זו והוא הקירוב הגמור
שיש לעולם אל השם יתברך וכך נגדי קרבן
תמידים תקנות, שהרבנן הוא מורה שהעלול שב
אל עולתו יתברך. והתברר לך עניין התפללה כמו
שבאו רחמי האמת, והדרבים עמווקים עד שאי
אפשר לפרש ואין כאן מקום להאריך בזה ויתברך
עוד במקום אחר. ובשביל שהאדם נברא לעבוד
השם יתברך ראוי שתהיה התפללה תכף ומיד
כשעומד ממתנו ולא יפנה אל דברים אחרים
בנתים, כי האדם כשבועמד ממתנו كانوا החזיר
השם יתברך רוחו בקרבו כמו שתקנו בברכת
המוחיזר נשמות לפוגרים מתים, ולפיכך התפללה
יותר ראוי שתהיה מיד.

ל'ג ג'צ'ז ה - פ' ג' ז

שיהה, תקרא התפילה בשם משוחף עם צמחים ואילנות,
שנקרו שיחים על שם הפרחת הנפש בכחו חדים,
המסוגפים באופן טبعי עיי' רשות הנפש בעבודה שבבל. זה
המעמד ראוי ביטור לעת מנוח ער, שוזאים קרוב להסיד
קמעלי הטירות והמניות, או תיל נפשו לחזרות בטבעה,
ורגשי קודש הטבעיים האצוריים בתוכה לבקה באלהיים חיים
ולהנברג באחבותיו ויראותו הטהורה, יוציאו פרי גנבה ישלהו
בדים ופאות, ולהרייה כרמות אילין רב ואחד השיטים וההפרחה
הטבעית האות מישר הנפש היא שורש להונגת הדין למי
שנותה מנהטיב ישר של אחותות חיים, כי מרת הרין היא ביחס
מודוקקת בכל דבר שיש לה חז טبع, שהמשהה דרכו גנותה
מניבה יקל עונש מוטבע. והוא מדור של יצחק, דרכיתך קרא
"ויפחד יצחק כי לי", וככאמרי רבנן ברב באור. ע"כ אתה שם
"שיהה" לתפלת המנוחה.

5) אמנים עוד יש רב יירון לתפילה, והוא מוצאת תכליתה ברמי^ה המעללה והעורך. קודש עליון הנגים אל ר' שע"י התפילה
ירומו אף נישאו למלעת הבוגאה או קרוב לה. כדברי הטור
או"ח ס"ד צד"ק. הם פוגעים מעמדם ונודים יוחר מהליך
הטבע, כי יתרומו הרובה על הטבע וידבקו באלהיים חיים בלבד
תפש תורה. ולזה המעמד הרם מוכשר היליה במנוחתו
התבודדותו, כדי-air החסד בחזה^ו ביטרין תפילת הלילה.
גם דיא מקשורת את בני המעללה הזאת לחיות נפקדים בחזינות
קדושים בשכבותו, לחווות מחוות נושאים תבאות שכליות
נווארות אשר לא יושגו בחברת החומר וחושץ, זאת תקרא
כניינה. כי הרובי המושגים למלעת המתלהכות והשליכות
המורטבותו, הנה שלא כסדר העבויות שהן מוחאלות בהרגאה
מהקהל אל הכלב וע"פ דרכי עינינו בודדים המתלקחים למערוכה,
כ"א בפתחו יגלה עליהם אוור גדור מגעם ר', אשורי כל וכלה לו,
תקרא התפילה מזג יוויה כולה ותחלת בשפט פגיעה, כדרכך
הפוגע בחולך לא לפי ערך מהלו של החולך לבור, כי"א השתחוו
בזה ג' סכת קרבת הנגע, וכאשר ארע באתם בעקב אכינוי
ע"ה, שודאי, ותליכמו י"כ התפילה לאוור החזון הבורי
והשגב של מראה הסלם ול פרטיו. שלל כן גותחים לתפלתו
שם פגעה, "ויפגע במקומו", והוא נאותה לעורתי.

ג' ג'ג' - ג' נ'ג' - ג'ג' - ג'ג' ג

ולבר זה המזויה
בעצמה להחפכל-עם חמץ החומרה וכבדיתא בפרק
קמא דברכות (ט' ע"ב) אמר ר' יוחנן ותיקין
הו גמורים אותה עם הנץ החמתה כדי לסתוך
גאולה לתפללה ונמצא מתפלל ביום ר' זירא
אמר מאי קרא ייראך עם שם ולבני ריח דור
ドורים. וביאור זה כי הנץ החמתה שהוא העול
היום הוא ומן תפלה שהיה האדם שהוא יתברך
מתלבך בעולתו הוא השם יתברך שהוא יתברך
המחלתו, וכן תפלה המנחה עם דמדומי המה
דיהינו השלמת היום כמו שיתברא, ומפני כי השם
יתברך הוא השלמותו של אדם גם כן לכד התפללה
אליו בזמן המנחה שהוא השלמת היום כמו שהוא
יתברך השלמת העולם. ואחר כך תפלה ערבית
שהוא בלילה שהוא נחשב כי העולם ביד הקדוש
ברוך הוא, וכך התפללה ראוי בלילה, ואין להאריך
בזה שאמור תפלות אבות תקנו כי הם דבריהם
עומקים:

18

עין א'ה

א. איתמר ריב"ח"א תפילות אבות תקנות. ריב"ל אמר תפילות
כנגד תמידים תקנות. השלמת העבודה השלמה מהז"י ע"י
ששחלמים האדם תחוללה בשילמות עצמו, לפיطبع נפשו והשרה
החיות רבק באלהיים חיים בכל ובנפש, שהוא האמן גם יסוד
ההעשרה השכלית שזכרה בחוות"ל שע"כ עברות אללהים^ז. אמן
תכלית העבודהeba בהיותה חוותות אה"כ לעבותם כל ישראל.
חוותה בסוף הימים לתקן עולם לב טבעי. והחפכל
מוחברת באמצעות מרגשי לב טבעי, להשופך נesh כל אדם לפניו
יעזרו, גם היא בורא ברוכה על עזים לאומים [הנוגעים]
להשלמת כלל עם ר': הגנלה, השבת והשופטים, צמיהת קרן
לודר, בון ירושלים, השבת העבודה לצין. ציריך ההבוננות על
ازיה מרוכו נסודה: שם השחפות הפש הפריטה היא בה היסוד
והחותמות הלאומיות מיילין תבאגנה, או שעריק יסודה הוא
השלמתה של העבודה הלאומית, שמלחמת טהורה לבו של כל
חיז. הנה האבות שחיו עבידי ר' בעוד לא היה האומה
הישראלית בעולם, ועייר והודרכה האגוזית שהייתה לשעתם.
החותה בעבדות ר' הפריטה בלא קשר לאומי. אמן התמידין המה
עבדות ר' של יציר כליל משוחרר לכל ישראל. ע"כ מ"א אבות
תקנים, כגון ודומות הנפש הפריטה שלעולם היא דודשה לכל
יחיד לשלימות בעבודת, מ"א בגדר חמץ תקנות, או שעריק יסודה הוא
השלמתה של העבודה בייסוד וחכמת עבדות כל
ישודאל.

ב. אבדותם תקין תפלה שחוריית, שנאמר "וישכם אבדות
בקין אל המקום אשר עמדו שם" כו', יצחק תקין תפלה
המנחה, שצמארו "ויצא יצחק לשפתם בשדה פפטת עבר" וכו',
יעקב תקין תפלה ערבית, שצמארו עיפג'ם במקומות יילן שם כי
בא ומשם" כו'. אלו השלשים לשונות, עמידה, שיחא, פגעה,
מכוחות דינה וגדר שלשה עניות חלוקים שבאים מוחאלות
התפללה בעבודותה השם יתברך. הנה התחוללה תפלה התפללה היא
של כל יסודו היראה והמוסר שזכה האום בונשו, שהם עוללים
להשתכח מן הלב מפני עירעו יציר לב האדם ואותו הום,
התפללה תושרש את כל העניים חזקושים והציזים הנעלים
יפה לב, באוקן שיהי' למס גמזר חזק שלא יטמו מהנטערות
רוחות של השחתה המסר והכבדה השלמה. וזה פועלה זו
נוריצה ביחס לשחריות, שכן האדם לעצמו קדום שפה
לעסקי החיים וגהשות האות הנץ המוכרות, להקנות לעצמו
עמד מוטרי חזק באוקן גלי הזמן, ויכול לעמוד בנסיבות של הכהחות
ישפוחו המון גלי הזמן, ויכול לעמוד בנסיבות של הכהחות
המנוגדים. לאות חען התפללה לתוכלית זו בשם "מירה",
על אוזות פעולתה, והודשה לה ביחסו אבבם אכינוי ע"ה
שחיי ראש המאמינים, והעמד בעשרה נסיבות נפלאים, אשר
[לחומם] על כל המן המנוגדים אל הזרק הצולה לראות אור
ר', שהסתעדו להפיצו ולהריהם (נלחם), ומצא מעמד נכן
וקים לעד.

30